

UNTROS DE CONVERSA AMB

ADA CASTELLS

Montse Ingla

M.I. És molt fàcil opinar de tot. Tothom ho fa, però opinar no és el mateix que comprendre. I és realment difícil entendre-ho tot. Una de les coses realment complicades de la vida és saber destriar el que val del que no val, perquè l'allau d'informació, estereotips, actituds, exigències és tan gran que has d'aprendre a escollir.

A.C. En la teva vida professional has hagut de triar molts cops.

M.I. He passat per l'Olimpíada Cultural, després per la Fundació Tàpies quan començaven, vaig passar un temps sense treballar amb els fills petits, també vaig ser a la Pompeu Fabra i un dia vaig llegir al diari que buscaven una directora literària per a Cruïlla i m'hi vaig presentar. Portava molts anys fora del món dels llibres.

A.C. ¿Un anunci al diari? Sembla una pel·lícula amb *happy end!*

M.I. Sí, al diari. I justament la carta que vaig jugar en aquell moment va ser que m'agradaven els llibres i que no venia del sector editorial.

A.C. Ens han dit que l'especialització era clau, però la teva trajectòria ha estat molt diversa. ¿No creus que ara el que es busca en el món laboral, més que l'especialització, és la capacitat d'adaptació en diferents sectors? És a dir, que has de servir per a allò que en castellà en diuen *pa un cocío y un fregao*.

M.I. Sí, jo serveixo *pa un cocío y pa un fregao*, ho sé. No tinc la intenció d'especialitzar-me en res. Sóc incapaç de construir un discurs en segons quins àmbits perquè em sembla que no en sé prou. M'agrada terriblement escoltar i sóc molt exigent amb mi mateixa, per tant sempre prefereixo un segon pla. I, en aquest sentit, quan abans em preguntaves si havia tingut problemes per ser dona, t'he de dir que, com que m'agrada ser a l'ombra, me n'he estalviat molts.

A.C. Tinc una amiga que diu: "El que és important no és ser a la

plaça de Berlín on havia estat aquest estiu, però no hi havia manera. Vaig acabar dient-ne lcsplatz. Perdre la memòria amb el pas dels anys és natural, però quan no n'has tingut mai, perdre'n només una mica és una tragèdia. Tota la vida he estat creant-me recursos mnemotècnics. Sempre vaig amb una llibreteta fent anotacions. Al que aspirem quan no ets especialista en res és a tenir, d'alguna manera, un panorama del que és la cultura i anar col·locant les peces que et van faltant, que sempre són moltes. Una de les coses frustrants

les hores perquè és un desastre tot el que penses a la nit.

A.C. Sí, ja ho deia l'altre dia el Paul Auster. I què fas?

M.I. Llegeixo.

A.C. Em sembla que en som uns quants, a la nit, llegint. Podríem fer una mena de xarxa de llumetes a la ciutat. De tota manera, el problema sempre és el temps: el dia només té 24 hores!

M.I. En aquest últim llibre de Steiner que hem publicat, ell explica que l'ànima moderna sempre va a corre-cuita, i crec que l'hem d'intentar modelar perquè no ens engoleixi la pressa i ens permeti disfrutar del repòs que necessiten el coneixement, el diàleg, la conversa i el recolliment amb un mateix.

A.C. Potser aquesta crisi ens fa relativitzar, entendre que no es pot arribar a tot arreu ni tenir-ho tot.

M.I. Totes les crisis són bones en el sentit que són un moment d'inflexió profund en què s'han de replantejar coses. El que passa és que aquesta crisi potser passarà sense que ens haguem plantejat a fons elements estructurals realment molt greus del sistema. Ningú no fa una formulació clara que doni pistes de la manera com s'ha de donar la volta a aquesta situació. Alguna cosa ens empescarem, oi?

foto, sinó no ser-hi i que t'hi trobin a faltar".

M.I. És una manera curiosa de formular-ho. Jo diria que hi ha persones que tenim més capacitat per ser invisibles que d'altres.

A.C. I com vas de memòria?

M.I. Fatal. L'altre dia, en una conversa de carrer, volia recordar una

i alhora estimulants del pensament és que com més coses incorpores més n'incorporaries... Estàs tot el dia barrinant.

A.C. I potser, fins i tot, hi estàs tota la nit... Pateixes insomni?

M.I. Sí, en tinc. Va a èpoques, però no en tinc perquè barrino, sinó per coses concretes que m'amoïnen. Has de deixar passar

Montse Ingla porta, com diu ella, una "doble vida oficial". Treballa a Cruïlla, editorial puntera d'infantil i juvenil, i a Arcàdia, el petit segell de pensament que va muntar el 2005 amb el llibreter Antonio Ramírez i l'editor Toni Munné. Malgrat portar mil anys en la cultura, l'ha sorprès que la truquessin. A ella el que li va és ser a l'ombra; per això és d'agradar que, encara que sigui per un cop, hagi cedit aquest tros de conversa

FOTOS: CRISTINA CALDERER

TEXTURES
IGNASI ARAGAY

A Londres plou foc, bombes en la nit que transfiguren la bohèmia subterrània. Un poeta jove beu, fuma i fa l'amor a les estimades. Escriu per a la BBC, escriu perquè no sap fer res més. No lluita al

front. Escriu, plora, estima mentre la Segona Guerra Mundial segueix el seu curs macabre. Maleït o genial? Alcohòlic? Tendre o covard? El gal·lès Dylan Thomas (Swansea, 1914 - Nova

York, 1953) continua sent un enigma irresoluble, un mite incòmode. Mai no sabrem com va viure realment, sols com va sentir metafòricament. L'únic cert que ha deixat és poesia.

Oblidem-lo i llegim-lo. Parafraçant Dylan, "seria d'estar ben bojós no fer-ho". Ni el seu biògraf dels anys 50 ni el nou retrat fílmic que ara li han fet, *The edge of love* (encara no estrenat aquí) no li fan cap favor.

En surt més miserable que poeta. Només el salva el diari secret de Caitlin MacNamara, la ballarina morta el 1994 que va renunciar a la seva carrera per casar-s'hi. "Estaré amb tu, amor meu, fins a la mort

i per tota l'eternitat", li havia escrit ella en una de les cartes també fetes públiques fa uns mesos juntament amb el seu diari. El 9 de novembre farà 55 anys que va morir Dylan Thomas. Descansi en poesia.